

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1921 roku o podwyższeniu dodatku drożynianego do płacy zasadniczej funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie art. 5 (ustęp ostatni) ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych, pracowników kolei państwowych, oraz wyższych i niższych funkcjonariuszów policji państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 65, poz. 429, 430 i 431) oraz art. 10 (ustęp przedostatni i ostatni) ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu sędziów i prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Ust. R. P. Nr. 65, poz. 436) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 1 czerwca 1921 r., mnożnik dodatku drożynianego dla wszystkich funkcjonariuszów państwowych podwyższa się:

w miejscowościach I klasy z 525	na 580
II " " 472,50	" 525
III " " 420	" 470
IV " " 357,50	" 400
V " " 315	" 330

§ 2. Wyniki, otrzymane z pomnożenia procentów płacy zasadniczej czyli mnożnych, ustalonych w odnośnych ustawach o uposażeniu, przez mnożniki, ustalone w § 1 rozporządzenia niniejszego a wykazujące dodatki drożyniane w markach polskich, przedstawione są w załączonej tabeli.

§ 3. Moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 lutego 1921 r. Nr. 29, poz. 165 uchyla się.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1920 r. w przedmiocie obliczania dodatków drożynianych do uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 730) pozostaje w mocy.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Skarbu:

Stęckowski.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na ziemie województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego przepisów prasowych, o zakładach drukarskich, składach druków, widowiskach i zmianie nazwisk.

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawnopolitycznego na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze 12 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 16 poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Na ziemie województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego i województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązującą:

- dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych (Dz. Pr. P. P. Nr. 14 poz. 186);
- dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów o zakładach drukarskich i składach druków (Dz. Pr. P. P. Nr. 14 poz. 146);
- dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach (Dz. Pr. P. P. Nr. 14 poz. 177);
- ustawy z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. Ust. R. P. Nr. 88 poz. 478).

§ 2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 17 lipca 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 8 poz. 50) z dnia 27 marca 1920 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o zakładach drukarskich i składach druków (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 29 poz. 669) tudzież z dnia 2 kwietnia 1920 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 29 poz. 673).

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Spraw Wewnętrznych:

W. Raczkiewicz.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lipca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej przepisów celnych i taryfy celnej na obszary województw wołyńskiego, poleskiego i nowogrodzkiego i powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 4. lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawnopolitycznego na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z umową o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisaną w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1921 r. Nr. 16, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 4. Na obszary województw: wołyńskiego, poleskiego i nowogrodzkiego oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązująca: 1) rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. z r. 1920 Nr. 51, poz. 314), 2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. Ust. R. P. z 1921 r. Nr. 11, poz. 64) oraz 3) wszystkich rozporządzeń i przepisów, wydanych na zasadzie wyżej powołanych rozporządzeń.

§ 2. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie rozporządzenia w zakresie spraw celnych, wydane przez Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich, Komisarza Naczelnego Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego oraz Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a wykonanie jego powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Prezydent Ministrów:

Witos.

Minister Skarbu:

Stęckowski.

Minister Przemysłu i Handlu:

S. Przanowski.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 5 lipca 1921 r. w przedmiocie urządzenia i utrzymywania zakładów kąpielowych rytualnych (t. zw. mykw) dla ludności wyznania mojżeszowego.

Na zasadzie punktu 1 i 24 art. 2 oraz art. 10 Zasadniczej Ustawy Sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 63, poz. 371) zarządza się co następuje:

§ 1. Kąpielowe zakłady rytualne dla ludności wyznania mojżeszowego (t. zw. mykwy) w miastach, posiadających urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, mogą być urządzone tylko w domach skanalizowanych, w miejscowościach zaś pozostałych zakłady te mogą być urządzone tylko w domach, zaopatrzonych w dostateczną ilość wody, uznanej przez władze sanitarne za zdatną dla celów kąpielowych.

Zakłady powyższe zasadniczo winny się mieścić na parterze; wyjątkowo być mogą urządzone w pomieszczeniach suterennych z tem zastrzeżeniem, iżby zagłębienie suterenu w ziemi nie przewyższało 2/3 wewnętrznej ich wysokości.

O ile zakłady te znajdują się w domach zamieszkałych, winny posiadać oddzielne wejście i nie mogą łączyć się z mieszkaniem.

§ 2. Zakłady, przeznaczone dla obu płci, winny posiadać dla mężczyzn i kobiet oddzielne pomieszczenia z oddzielnymi wejściami. W razie braku oddzielnych pomieszczeń dla każdej płci, winny być wyznaczone oddzielne godziny użycia kąpeli.

§ 3. Woda z zakładów kąpielowych winna być odprowadzana w miejscowościach skanalizowanych do kanałów, w miejscowościach zaś nieskanalizowanych, w sposób wykluczający zanieczyszczenie gruntu, a ustalony dla każdej miejscowości przez władze sanitarne i techniczne.

§ 4. Zakłady kąpielowe rytualne winny się składać z następujących pomieszczeń:

- pocekalni,
- rozbieralni,
- pomieszczenia dla wanień,
- pomieszczenia dla basenów,
- kotłowni.

W zakładach tych mogą być oddzielne pomieszczenie dla parni, natrysków i fryzjerni.

Zakłady kąpielowe winny być zaopatrzone w oddzielne ustępy dla każdej płci, względnie w ogólny ustęp, o ile mężczyźni i kobiety korzystają z kąpeli w różnych godzinach.

§ 5. Wszystkie pomieszczenia winny być dostatecznie oświetlone, ogrzewane, przewietrzane i utrzymywane w należytej czystości.

Ściany i sufity winny być gładkie, bez szczelin i pomalowane na kolor jasny.

Podłogi w pomieszczeniach dla wanień, basenów, parni i natrysków winny być z materiału nieprzemakalnego, bez szczelin, gładkie, łatwo zmywalne. Podłogi te winny posiadać odpowiednie spadki dla odprowadzania wody.

Wysokość pomieszczeń nie może być mniejsza niż 2,8 metra.

§ 6. Wanny winny być gładkie, bez szczelin, ustawione w sposób, zabezpieczający utrzymanie w czystości podłogi pod nleml i w okolicy nich, oraz winny posiadać urządzenia do odprowadzania wody w sposób wymieniony w § 3 niniejszego rozporządzenia.

Wanny drewniane są niedopuszczalne.

§ 7. Ściany i dno basenów winny być z materiału nieprzenikalnego; krawędzie basenów winny się wznosić niemniej niż na 15 cm. nad poziom podłogi.

Baseny winny być zaopatrzone w odpowiednie urządzenia do opróżniania i napełniania wodą, która winna być zmieniana przynajmniej raz na dzień. Na noc baseny winny być opróżnione i wymyte.

Woda t. zw. źródłana, o ile basen jest bezpośrednio z nią połączony, może być użyta do kąpeli pod uznanie jej przez władze sanitarne za zdatną do tego celu.

§ 8. Meble w zakładach kąpielowych rytualnych mogą być drewniane, gładkie, meble wyscielane winny być pokryte ceratą lub materiałem nieprzemakalnym.

W zakładach tych winna być dostateczna ilość szafek, półek, względnie wieszaków z przegródkami na odzież i bieliznę kąpielową.

§ 9. W zakładach kąpielowych rytualnych winna znajdować się dostateczna ilość czystej bielizny. Przybory toaletowe, jak: grzebienie, szczotki i t. p. winny być utrzymywane w należytej czystości.

§ 10. Osoby, dotknięte chorobami zakaźnymi i skórnoimi, oraz otwartą gruźlicą, nie mogą być dopuszczane do kąpeli, ani do pełnienia zajęć w zakładach kąpielowych rytualnych.

Śłużba kąpielowa winna być ubrana w czyste fartuchy.

§ 11. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegną karze na podstawie ogólnych postanowień karnych.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze b. zaborów: rosyjskiego i austriackiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia Publicznego:

w z. Chodźko.

Okólnik (55) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wydawania pozwoleń na broń palną krótką.

Wobec powstałych wątpliwości, jakie rodzaje broni palnej, krótkiej są typami wojskowymi, na które, w myśl p. 7 okólnika 201 z dnia 14 czerwca 1920 r. władze administracyjne nie mogą wydawać pozwoleń, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych wyjaśnia, co następuje:

Czasowo aż do ustalenia jednolitego wojskowego typu krótkiej broni palnej, za broń krótką typu wojskowego należy uważać:

- 1) pistolety i rewolwery wszelkiego kalibru z przymocowywaną kolbą;
- 2) pistolety „Browning hiszpański” kal. 7,65 m/m;
- 3) pistolety Frommer’a kal. 7,65 m/m.

Wydawanie pozwoleń przez władze administracyjne na posiadanie i noszenie tego rodzaju broni krótkiej osobom prywatnym jest niedozwolone, natomiast na wszelkie inne systemy broni palnej krótkiej pozwolenia mogą być wydawane według zasad dotychczasowych.

Warszawa, d. 28 czerwca 1921 r. (BP. 776).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) Skulski.

Okólnik (44) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Generalnego Delegata Rządu w Lwowie, wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę oraz Prezesa Wzajemnych Ubezpieczeń Budowli od Ognia w sprawie przyznawania dodatku za usługę lat w pełnych markach z zaokrągleniem fenigów do marki w górę. Poniżej zamieszczony okólnik Min. Skarbu przysłał się do wiadomości i zastosowania.

Warszawa, d. 7 czerwca 1921 r. (PO. 2336).

Minister Spraw Wewnętrznych

w zastępstwie

(—) Dunikowski.

Przy obliczaniu należnego funkcjonariuszom państwowym dodatku za usługę lat i za studia wyższe należy w analogicznym zastosowaniu przepisu ustępu ostatniego art. 22 rozporządzenia Rady Ministrów z d. 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 77 z 1920 r., poz. 521) ułamek marek zaokrąglić w górę do pełnej marki.

Warszawa, d. 25 maja 1921 r. (L. 8061/DB.).

Minister Skarbu

w zastępstwie

(—) Weinfield.